

HET STIEF- MOEDER SYNDROOM

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

DE ONDANKBARE
KUNST VAN LIEFHEBBEN
WAT NIET VAN JOU IS

JITSKE VAN DE VEIRE

INHOUD

9	WOORD VOORAF
17	INLEIDING
23	HET VERHAAL TOEN
71	HET VERHAAL NU
123	PLUSMOEDEREN EN JE SOCIALE LEVEN
137	BRIEF VOOR JULIETTE
143	MOEDERDAG, EEN MOEILIJKE DAG
155	HOE ZIT HET MET MIJN EIGEN KINDERWENS?
175	BRIEF VAN DYM
181	MOEILIJKE VRAGEN EN ANTWOORDEN
201	TIPS VOOR PLUSOUDERS, PLUSKINDEREN EN OUDERS
223	EINDE
227	BEDANKT

De getuigenissen in dit boek werden mij in het volste vertrouwen toegestuurd. Uit respect voor de privacy van de mensen die hun ervaringen met mij deelden, heb ik namen veranderd en soms kleine details aangepast of samengevoegd. De essentie van ieder verhaal blijft volledig behouden. Bedankt aan alle getuigen voor hun vertrouwen en bereidheid om te delen.

WOORD VOORAF

”

**Plusouderen is
een werkwoord.**

Misschien merkte je het zelf ook toen je het las: dat kleine ongemak bij het woord ‘stiefmoeder’. Ik kan me voorstellen dat het je zelfs even deed twijfelen om dit boek open te slaan. En precies daarom heb ik voor deze titel gekozen. Niet om je af te schrikken, maar om je even uit balans te brengen. Om je te laten voelen hoe vreemd het eigenlijk is dat één woord zo’n reactie oproept, terwijl het ook iets liefdevols, iets moois kan betekenen. Wie weet kijk je er anders naar als je straks de laatste bladzijde omslaat. Misschien heb ik dan een stukje van de zwaarte weggenomen. Misschien voelt dat vreselijke woord dan minder beladen.

Ik ben Jitske Van de Veire. Misschien herken je mijn naam, of zag je ooit een foto van mij voorbijkomen op sociale media. Lang geleden was ik woordvoerder bij *Wel Jong*, de organisatie voor LGBTQ-jongeren. Ik heb toen mogen meehelpen om hen op de kaart te zetten – en daar ben ik nog altijd trots op. Vandaag run ik twee kapsalons (Jitske Knip), en ben ik getrouwd met de vrouw van mijn leven, Dym. Op sociale media probeer ik eerlijk te zijn. Soms té eerlijk, naar het schijnt. Op Instagram, TikTok en Threads deel ik wat volgens mij nog steeds te weinig gezegd wordt: over *self love*, *body positivity*, nuchter zijn, vrouw-zijn, vrouwelijk ondernemerschap – en sinds kort ook over plusmoederen.

Dat doe ik al tien jaar. Dus ja, intussen ben ik een soort fossiel op sociale media. En misschien... vind jij mij helemaal niks. Of erger: irritant. Iets met hoge bomen en veel wind. Maar geef dit boek toch maar een kans. Ik beloof dat het de moeite waard is.

Ik ben Jitske. Een jonge vrouw die haar eerste boek schreef – helemaal zelf. (Stoefen mag, toch?) Zonder ghostwriter, maar met veel koffie, zweet en tranen.

Maar boven alles: ik ben een plusmoeder. Daarover gaat dit boek, dat uit mijn maagdelijke pen vloeide (of nou ja, uit mijn toetsenbord). Ik ben een pluskind met gescheiden ouders, dat uiteindelijk zelf plusmoeder werd. Ik ken dus beide kanten van de medaille, maar in dit boek vertel ik vooral over mijn ervaringen als plusmama. Want dat miste ik toen die rol opnam: herkenbare verhalen van mensen die me waren voorgegaan.

En dus maakte ik voor jou het boek dat ik zelf zo graag had willen lezen. Ik ben iemand die boeken overal mee naartoe sleept, erin onderstreept, krabbelt, ezelsoren vouwt... Doe dit vooral ook met mijn pennenvrucht – ik wil dat dit boek leeft! Dat het je troost als je vastloopt, je wakker schudt als je afdwaalt, en je laat glimlachen op momenten dat je het even niet meer weet. Dat je de bladzijden als een warm deken om je heen zult slaan op dagen dat je het gevoel hebt er alleen voor te staan. Maak er vooral koffiekringen en chocoladevlekken in. Mijn zegen heb je.

Ik ben geen Herman Brusselmans. Mijn zinnen spatten misschien niet als vuurwerk van de pagina’s. Maar ik weet wel hoe boeken moeten voelen. Want ik verslind ze, al mijn hele leven lang. En dus schreef ik dit boek zoals ik ze het liefste lees: met een hoek af, met een hart, met lef. Niet omdat ik ‘een boek schrijven’ zo nodig aan mijn cv wilde toevoegen, maar omdat ik iets kwijt moest, aan jou.

Voor we echt van start gaan en inzoomen op hoe ik nu als plusouder in het leven sta, neem ik je graag even mee naar vroeger. Naar mijn kindertijd, toen ik door de scheiding van mijn ouders plots midden in een storm terechtkwam. Ik vertel je dit niet om te overdrijven, maar omdat het ertoe doet.

Omdat je moet weten waar ik vandaan kom, om te begrijpen waar ik vandaag sta, en waarom ik dit boek heb geschreven.

Ik probeer dat verhaal te vertellen met zachte woorden en eerlijke zinnen, maar toch zullen ze misschien hier en daar mensen kwetsen. En daarvoor wil ik nu al even sorry zeggen.

Wat ik hoop, is dat je mijn verhaal niet alleen leest als ‘het mijne’. Want hoewel het boek vertrekt vanuit mijn ervaring binnen mijn huwelijk en als plusouder, is dat slechts het vertrekpunt. Gelukkig maar. Mijn verhaal is waardevol, maar het is niet het enige.

Ik vroeg daarom ook mijn vrouw, moeder, vader en plusmoeder naar hun perspectieven, maar gaandeweg zal je merken dat niet iedereen in staat was om een antwoord te formuleren. Bovendien luisterde ik naar jullie verhalen – over liefde en twijfel, over jaloezie, kleine overwinningen en grote vragen. Over de rauwheid én de schoonheid van plusouderschap. Over hoe het voelt om erbij te horen, of net niet. Over de momenten waarop het schuurt, en de momenten waarop het klopt. Ook vroeg ik psycholoog Vanessa Maes om haar deskundige licht te laten schijnen op de belangrijkste thema’s in dit boek.

Ik hoop dat dit boek je zachtjes op de schouder tikt. Of stevig vastpakt, als dat nodig is. Dat het iets bij je losmaakt, iets toevoegt. Iets wat je nog niet wist, of wel wist maar even was vergeten.

Misschien ben jij een jonge plusouder, zoekend naar houvast. Misschien woon je samen met iemand die al kinderen heeft en wil je beter begrijpen hoe dat voelt, vanbinnen. Misschien ben je gewoon nieuwsgierig. Of moe. Of een beetje van alles.

Dan hoop ik dat dit boek je een hart onder de plusriem steekt. Dat het zegt: kijk, het is niet raar dat je soms twijfelt. Niet gek dat het soms botst. En al helemaal niet erg dat je het af en toe even niet weet.

Ik hoop dat het iets doet voor ouders die samen een nieuw gezin proberen te smeden – soms met plakband en op hoop van zegen – in situaties die net wat ingewikkelder zijn dan gemiddeld. Want dat zijn ze vaak, laten we eerlijk zijn.

Ik wens dat dit boek terechtkomt op plaatsen waar er meer gesprekken nodig zijn over hoe je dat doet, leven in een nieuw samengesteld gezin. In klaslokalen waar kinderen zitten die opgroeien tussen twee huizen. Ze zullen zich soms misschien de enigen voelen, terwijl dat verre van waar is. Wist je dat één op de tien kinderen in een nieuw samengesteld gezin leeft? Als je een willekeurig klaslokaal zou bezoeken, is er een grote kans dat er minstens twee kinderen zijn voor wie dit boek geschreven is.

Dus ja – dit boek is er voor wie het nodig heeft.

Misschien ben jij dat. Misschien je buurvrouw. Je broer. Je collega die zelden iets zegt, maar van wie je weet: er speelt van alles.

Neem dit boek mee. Draag het bij je. Stop het in een boeken-tas of leg het onder een kerstboom. Geef het cadeau aan jezelf of aan iemand die zich al te lang onzichtbaar voelt.

En mocht het je niets doen – geen probleem. Gooi het in het vuur, steek er je barbecue mee aan. Stuur me een foto, en ik wens je een smakelijke hap.